

Arrest

nr. 41 762 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat Y. NAESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2009 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van Unie, als bloedverwant in de opgaande lijn van haar Belgische dochter.

1.2. Op 5 januari 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 11 januari 2010.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 12.08.2009 door B.,Y. (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. (1)

Reden van de beslissing (2):

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene is niet onvermogen en is dus niet ten laste van de Belgische onderdaan. Uit de voorlegde documenten blijkt dat betrokkene eigenares is van onroerend goed; namelijk 3 kadastrale aktes van grondbezit."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster een schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Bij de boordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad weliswaar niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van een administratieve overheid. De raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht evenwel wél bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Beslissingen, zoals in casu de weigering, dienen zorgvuldig voorbereid te worden en dienen te steunen op de correcte feitenvinding zoals die voorlag.

Dit is in casu om de hierna uiteengezette redenen geenszins het geval.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en deze op een correcte wijze dient te interpreteren.

In casu werden de dienstige stukken geenszins correct beoordeeld zodat het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden geschonden door een beslissing te nemen die een negatie inhoudt van de voorliggende stukken die het tegendeel aantonen. Aldus is er tevens minstens sprake van een kennelijk onredelijke beslissing.

Er is in casu schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, gezien de motivering niet afdoende is, in de zin van de wet.

Met name werd geen rekening gehouden met volgende elementen die nochtans ter beoordeling voorlagen bij de bestreden beslissing:

1/. De reële venale waarde van onroerende goederen, eigendom van verzoekster:

(1 Turkse lira heeft een omzettingswaarde van 0.000000481446 EUR)

Aldus hebben de percelen slechts een gezamenlijke waarde van 500.000.000 + 400.000 = 24,06- €

Deze percelen zijn braakliggend en worden niet bewerkt, noch verhuurd en leveren dus geen enkele vorm van inkomen op voor verzoekster.

Totaal vergeefs wordt dus geschermd met deze onroerende goederen ter staving van het beweerd feit dat verzoekster niet onvermogen zou zijn.

2/. Het ontbreken van enige vorm van (vervanging)inkomen uit arbeid of anderszins in hoofde van verzoekster.

Ten bewijze hiervan werd een attest voorgelegd van de dienst inkomstenbeheer te Cifteler, dd. 28.07.2009 waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft. (stuk 9, met beëdigde en geïllustreerde vertaling).

3/. De zeer regelmatige sedert 2006, onafgebroken financiële steun door het gezin van de dochter en schoonzoon van verzoekster.

Verwezen wordt in dat verband naar het overzicht voorgebracht onder stuk 10 van DHB Bank in Brussel, waaruit blijkt dat er aanzienlijke bedragen soms tot 750 en 1200 €, op zeer regelmatige basis aan verzoekster werden overgemaakt door het gezin van haar dochter en schoonzoon.

Daarnaast zijn er nog een groot aantal betalingen uitgevoerd via WESTERN UNION, waarvan evenwel geen bewijsstukken meer voorhanden zijn.

*Bij ieder bezoek van haar dochter en schoonzoon ontving verzoekster bovendien ook nog aanzienlijke sommen in contanten, dewelke haar in staat stelden te overleven.
Het is bijgevolg klaar en duidelijk dat verzoekster totaal onvermogen is, geen inkomsten had/heeft en enkel kon/kan overleven dankzij de financiële steun van haar dochter en schoonzoon.
De middelen zijn bijgevolg ernstig."*

2.2. In haar nota stelt verwerende partij ondermeer het volgende:

"(...) Verzoekster meent dat ten onrechte werd besloten dat zij niet onvermogen is. Zij stelt dat de drie gronden die zij bezit waardeloos zijn. Zo stelt zij dat de percelen slechts een gezamenlijke waarde hebben van 500.000.000 + 400.000 Turkse lira, zijnde 24.06 euro.

Nopens voormelde beschouwingen die door verzoekster pas voor het eerst in haar verzoekschrift worden geuit, merkt verwerende partij vooreerst op dat een berekening van de door verzoekster voorgestelde omzetting een resultaat oplevert van 240 euro i.p.v. 24 euro.

Dit geheel terzijde, nu verzoekster enkele andere elementen negeert.

Vooreerst dient er rekening te worden gehouden met het feit dat de waarde van de Turkse lira in 2005 werd gewijzigd; 1.000.000 Turkse lira kregen op dat moment de waarde van één nieuwe Turkse lira.

Bij gevolg is de datum van de voorgelegde aktes van belang:

- De eerste akte dateert van 17.08.1998 zodat deze is uitgedrukt in de oude munteenheid.

Bijgevolg is de waarde van de grond, 500.000.000, te vermenigvuldigen met 0,000004818, zodat je een waarde bekomt van 240,90 euro.

-- De tweede akte dateert van 20.06.2006 zodat deze is uitgedrukt in de nieuwe munteenheid.

Bijgevolg is de waarde van deze grond 4.000,00 te vermenigvuldigen met 0,4818: zijnde 1.927,20 euro, Verzoekster zwijgt in haar verzoekschrift in alle talen over de derde akte die werd voorgelegd.

Deze akte vermeldt geen waarde, doch betreft een akkergrond met een grootte van maar liefst 8607 m².

(...) Verzoeksters vage en ongestaafde beweringen als zouden deze percelen braakliggend zijn en niet worden bewerkt, noch verhuurd en dus geen enkele vorm van inkomen opleveren voor verzoekster. kunnen niet worden aangenomen.

Ook de beschouwingen betreffende het attest van de dienst inkomstenbeheer en de stortingen van de Belgische familie aan verzoekster kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster niet onvermogen is.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.(...)."

2.3. In haar repliekmemorie herhaalt verzoekster in extenso haar middelen uit haar verzoekschrift en voegt in antwoord op de nota van verwerende partij het volgende toe:

"(...)

Verweerster repliceert hierop door te stellen dat de waarde van de Turkse Lira in 2005 werd gewijzigd, waarbij volgens haar 1 .000.000 Turkse lira op dat moment een waarde van 1 nieuwe Turkse lira zou gekregen hebben.

De opmerkingen van verweerster zijn irrelevant, gezien stuk 5 wel degelijk na de omzetting is afgeleverd (meer speciaal op 20.06.2006) zodat met de omgerekende waarde zal rekening gehouden zijn.

Voor wat betreft stuk 6 dit stuk is inderdaad afgeleverd op 17.08.1998 en de waarde van dit perceel dient verhoogd tot 240- €, hetgeen uiteraard, gelet op het nog steeds zeer miniem bedrag, niets verandert aan de bewijswaarde van de argumentatie van verzoekster.

Verweerster stelt dat verzoekster met geen woord rept over het derde perceel, zijnde een stuk akkerland van 8607 m2.

Verzoekster doet opmerken dat zij dit stuk grond niet verzwegen, nu zij onder stuk 8 van haar bundel de kadasterakte van dit perceel voorbracht.

De drie percelen zijn braakliggend en worden niet bewerkt, noch verhuurd en leveren dus geen enkele vorm van inkomen op voor verzoekster.

Ter staving van haar stelling brengt verzoekster onder STUK 11 een nieuw, zeer recent, bijkomend stuk voor, nl. een attest gedateerd 22.02.2010 van de dienst Landbouw van het Gouvernement te Bayat, waarin letterlijk verklaard wordt dat verzoekster geen landbouwinkomsten heeft.

Totaal vergeefs wordt dus geschermd met deze onroerende goederen ter staving van het beweerd feit dat verzoekster niet onvermogen zou zijn: vooreerst hebben de goederen slechts een zeer beperkte waarde en secundo leveren deze ook geen inkomsten op.

Verweerster argumenteert dus totaal tegen het dossier in waar wordt beweerd dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij onvermogen is en uit deze onroerende goederen (die slechts een uiterst minieme waarde hebben) geen inkomsten worden gehaald.

2/. Het ontbreken van enige vorm van (vervanging)inkomen uit arbeid of anderszins in hoofde van verzoekster.

Ten bewijze hiervan werd een attest voorgelegd van de dienst inkomstenbeheer te Cifteler, dd. 28.07.2009 waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft. (stuk 9, met beëdigde en geïllustreerde vertaling).

Dit attest, afgeleverd door de geëigende officiële instantie, is klaar en duidelijk en verweerder miskent de bewijswaarde ervan door te stellen dat niet aangetoond is dat verzoekster over geen inkomsten beschikt.

3/. De zeer regelmatige sedert 2006, onafgebroken financiële steun door het gezin van de dochter en schoonzoon van verzoekster.

(...)

De middelen zijn ernstig en bij gevolg is de beslissing van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid dd. 5.01.2010 geenszins genomen overeenkomstig het wettelijk zorgvuldigheidsbeginsel en de wettelijke materiële motiveringsplicht, nu de beslissing genomen is met miskenning van de bewijswaarde van de voorgebrachte stukken, waardoor er minstens sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing."

2.4. Onder "middel" moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Voor zover verzoekster de schending "van het artikel 52 §4, vijfde lid van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" aanvoert stelt de Raad vast dat het middel niet ontvankelijk is aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze de opgeworpen bepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.5. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97 739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110 660) en kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.7. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn

(...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

(...) e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40 ter, tweede lid, van de wet."

Artikel 40 bis, §2, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"(...) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."

2.8. Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk als voorwaarde dat de ascendent ten laste moet zijn van de EU-vreemdeling. Deze voorwaarde is naast de bijkomende voorwaarden vermeld in artikel 40 ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, ook van toepassing op een ascendent van een Belgische onderdaan, dit op grond van artikel 40 ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Conform de bovenvermelde bepalingen dient verzoekster dus aan te tonen dat zij een bloedverwant in opgaande lijn ten laste van haar Belgische dochter en schoonzoon is, dat deze over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken die de risico's van verzoekster in België dekt.

2.9. Blijkens het administratief dossier voegde verzoekster bij haar aanvraag van 12 augustus 2009 tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn ondermeer de volgende stukken toe:

- kopie 3 kadastrale aktes Turkije + vertaling
- kopie inkomensattest Turkije
- bewijzen van voorafgaande storting van het gezin K. naar betrokkene

2.10. Uit de vertaling van de hierboven vermelde kadastrale aktes blijkt dat verzoekster eigenaar is van twee bouwgronden met kadastrumnummers 431 en 8223 van respectievelijk 277 vierkante meter en 159 vierkante meter en een landbouwgrond met kadastrumnummer 115 van 8607 vierkante meter.

2.11. Waar verzoekster verwijst naar het bij haar verzochtschrift gevoegde stuk 10, voor zover dit andere bedragen en overschrijvingen vermeldt dan deze die bij de aanvraag zijn overgemaakt, en verwijst naar het stuk 11 van haar repliekmemorie, dient de Raad vast te stellen dat deze stukken niet neergelegd werden ter ondersteuning van haar vestigingsaanvraag en dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet over de erin vervatte elementen beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. De Raad kan in het kader van het uitoefenen van zijn wettigheidscontrole slechts uitgaan van de stukken die zich bevinden

in het administratief dossier en waarvan verweerder kennis had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

2.12. Kernpunt van de betwisting vormen de door verzoekster neergelegde stukken inzake eigendommen in Turkije en het gevolg hiervan voor het vervullen van de voorwaarde inzake het ten laste zijn.

2.13. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarde van ten laste zijn afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het in punt 2.5. omschreven wettigheidsstoezicht. In deze kan nog verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007) waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij aantoonst niet over eigendommen te beschikken in het land van oorsprong. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn ten aanzien van de Belgische ascendent en niet zelf op een of andere wijze in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

2.14. De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij in het bezit is van onroerend goed niet betwist. De Raad stelt verder vast dat verzoekster de waarde van haar percelen grond aposteriori minimaliseert door voor het eerst in haar verzoekschrift de waarde ervan in euro uit te drukken en op te werpen dat het gaat om braakliggende percelen grond die niet worden bewerkt noch verhuurd worden en geen enkele vorm van inkomen opleveren. De Raad kan in deze niet stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de neergelegde stukken waaruit blijkt dat verzoekster over drie stukken grond beschikt, waarvan er twee een bouwgrond betreffen, op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoekster over eigendom beschikt en bijgevolg niet onvermogen is. Het kwam verzoekster toe om, in een aangelegenheid waarbij de bewijslast bij haar ligt, zelf zorgvuldig te zijn en aan de gemachtigde van de staatssecretaris bijkomende informatie te verstrekken aangaande de waarde van de percelen grond. Men kan van de gemachtigde van de staatssecretaris niet gaan verwachten dat hij deze informatie zelf dient te vergaren of dient af te leiden uit de bewoordingen van de neergelegde aktes. Voor zover verzoekster de stukken 1, 2, 3, 4, en 6 toevoegt aan haar verzoekschrift dient de Raad vast te stellen dat zij geen uitstaans hebben met het kernpunt van de betwisting en derhalve geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.15. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift en repliekmemoire stelt dat het haar ontbreekt aan enige vorm van “(vervanging)inkomen uit arbeid of anderszins in hoofde van verzoekster” waarbij ze verwijst naar het bij haar aanvraag overgemaakte attest van de Dienst Inkomstenbeheer te Cifteler van 28 juli 2009 en stelt dat zij sedert 2006 onafgebroken financiële steun genoot van het gezin van haar dochter en haar schoonzoon, dient opgemerkt te worden dat dit de door de gemachtigde van de staatssecretaris getroffen bestreden beslissing op grond van de vaststelling dat verzoekster over eigendom beschikt, niet kan doen wankelen. Dezelfde vaststelling geldt voor de opmerkingen van verzoekster dat “nog een groot aantal betalingen (zijn) uitgevoerd via W.U waarvan evenwel geen bewijsstukken meer voorhanden zijn.” en “dat bij ieder bezoek van haar dochter en schoonzoon (...) verzoekster bovendien ook nog aanzienlijke sommen in contanten (ontving), dewelke haar in staat stelden te overleven”, die bovendien niet gestaafd worden.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen of met overschrijding van de

ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt in het kader van artikel 40 ter juncto artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet .

Dientengevolge is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA